

Arrest

nr. 281 292 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, als feitelijke partner van mevrouw A.N.D., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 27 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.12.2021 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, A.N.D. (...) (RR. (...)) van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform artikel 47/1, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K A HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten op 13.10.2020 voor een termijn van 2 jaar. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht, gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven.

Betrokkene werd aangehouden op datum van 24.09.2020 en vervolgens op 25.09.2020 opgesloten in de gevangenis van Turnhout uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met dood tot gevolg zonder het oogmerk om te doden. Op 5.10.2020 werd betrokkene overgeleverd aan Nederland. Op 13.10.2020 werd het inreisverbod door de Nederlandse autoriteiten genomen, ten gevolge van de gepleegde feiten door betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Schengengrondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van 2 jaar verlaten heeft. Betrokkene diende namelijk op 29.12.2021 huidige aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn vermeende feitelijke partner. Op 31.12.2021 vond er een positieve woonstcontrole plaats, waarbij betrokkene gezamenlijk gevestigd was met de referentiepersoon en het kind van referentiepersoon. Uit het indienen van de huidige aanvraag gezinshereniging en de positieve woonstcontrole blijkt aldus geenszins dat betrokkene het inreisverbod van 2 jaar gerespecteerd heeft.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Ondanks gebrek aan gegevens in het administratief dossier van betrokkene of betrokkene het Schengengrondgebied zou verlaten hebben, blijkt althans dat betrokkene op 29.12.2021 zich heeft aangeboden bij de gemeente T. (...). Gezien betrokkene zich op die datum heeft aangeboden te België, heeft betrokkene zich klaarblijkelijk niet gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 2 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Overeenkomstig het administratief dossier blijkt betrokkene een vermeend feitelijk partnerschap te hebben met de referentiepersoon. Een vermeende gezinsband geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en de referentiepersoon niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging legt betrokkene 10 ongedateerde zwart-wit foto's van zichzelf met de referentiepersoon voor, evenals verklaringen van familie en vrienden en screenshots van whatsappgesprekken gaande van 17.01.2022 tot 7.03.2022. Ten eerste betwisten we het duurzame karakter van de relatie met de referentiepersoon. Overeenkomstig artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 zijn 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.' Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° stelt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond: (1) indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, (2) ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; (3) ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Overeenkomstig de eerste mogelijkheid blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene en de referentiepersoon minstens 1 jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging hebben samengewoond, desgevallend in het buitenland. Voor zover zij, overeenkomstig de tweede mogelijkheid, het duurzaam karakter van de relatie wensen aan te tonen aan de hand van de voorgelegde stukken (foto's, verklaringen en whatsappgesprekken) dient te worden opgemerkt dat uit de stukken niet kan blijken dat betrokkenen elkaar minstens 2 jaar kennen, noch kan het duurzame karakter van de liefdesrelatie blijken. De foto's zijn telkens zonder datum, waardoor niet kan worden vastgesteld wanneer de foto's genomen zijn. Ook is aan de hand van enkele foto's niet het duurzaam karakter van een liefdesrelatie af te leiden. Bij gebrek aan bijkomende informatie of stavingstukken is het evenmin duidelijk bij welke gelegenheid of in welke context ze werden genomen. Met betrekking tot de verklaringen die familie en vrienden hebben opgesteld, dienen deze verklaringen te worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijkheid noch op hun waarachtigheid worden getoetst, bij gebrek aan objectieve bewijsstukken. Wat betreft de whatsappgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon, deze zijn van na het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Gesprekken van voor de aanvraag gezinshereniging werden niet voorgelegd. Er wordt niet betwist dat betrokkenen elkaar kennen, doch of betrokkene en de referentiepersoon een duurzame liefdesrelatie onderhouden en betrokkenen elkaar minstens 2 jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is niet duidelijk. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd van over hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, sinds wanneer zij een relatie hebben en hoe deze sindsdien is verlopen en al dan niet is uitgegroeid tot een duurzame relatie. Van een gemeenschappelijk kind, overeenkomstig de derde mogelijkheid om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen, blijkt geen sprake. Kortom, op basis van de voorgelegde stukken kunnen wij niet vaststellen dat betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter.

Naast het beoordelen van het feitelijk partnerschap van betrokkene en de referentiepersoon, dient ten tweede te worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Er is in het administratief dossier geen element terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn vermeende feitelijke partner. Betrokkene en de referentiepersoon zijn beide volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Te meer daar de referentiepersoon sinds 8.10.2020 staat ingeschreven te T. (...), en dus kennelijk toen zonder betrokkene zelfstandig een leven kon opbouwen in België. Evenmin blijkt er sprake van enige behoefte of afhankelijkheid van welke aard ook. De referentiepersoon is, overeenkomstig de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis), sedert

25.05.2021 tewerkgesteld bij T. (...) NV. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien, blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Ook lijkt betrokkene goed omringd te zijn door familie en vrienden in België, gezien meerdere familieleden en vrienden verklaringen opstelden omtrent de feitelijke relatie van betrokkene en de referentiepersoon. Verder blijkt de referentiepersoon een 16-jarige zoon te hebben (geen gemeenschappelijk kind). Niets wijst er op dat de referentiepersoon niet bereid of (fysiek en mentaal) in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf en haar zoon. België is een verzorgingsstaat. De referentiepersoon kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (ondersteuning bij schoolgerelateerde zaken, opvoedingsondersteuning, medische ondersteuning etc.) om alle kansen aan de zoon te bieden en het welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon en haar zoon. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Schengen grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de referentiepersoon en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en haar zoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Het vrij verkeer van de referentiepersoon komt zodoende niet in het gedrang. Als volwassenen staat het hen vrij een verschillende verblijfplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond, noch is er sprake van een buitengewone afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon dat een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel beroept zij zich op een schending van de motiveringplicht overeenkomstig artikel 3, artikel 3bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) wordt aangevoerd in een derde middel.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“2.1. eerste middel: (...)”

2.1.1. eerste onderdeel

1. - *In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet en wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van dat artikel. Nochtans wordt in dat artikel alleen de definitie gegeven van wie als andere familieleden van een burger van de Unie moeten beschouwd worden (art. 47/1 Vreemdelingenwet) en verder verwezen naar artikel 40 bis Vreemdelingenwet (art. 47/2 Vreemdelingenwet). In artikel 40 bis Vreemdelingenwet wordt alleen bepaald dat verzoeker (als derdelander) als partner van een EU-onderdaan die EU-onderdaan kan begeleiden of zich bij haar voegen. Andere voorwaarden worden in artikel 40 bis Vreemdelingenwet niet vermeld.*

2. - *De DVZ schendt dan ook artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet en bij uitbreiding artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, aangezien in artikel 40 bis Vreemdelingenwet niet gesproken wordt over een inreisverbod en een strafrechtelijke veroordeling als mogelijke belemmeringen voor een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan .*

2.1.2. tweede onderdeel

1. - *In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet zou bewijzen dat hij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon (zijn partner) in de zin van art. 47/3 Vreemdelingenwet. Verzoeker en zijn partner kennen elkaar al sinds mei 2019 (> twee jaar) en hebben een tijd samengewoond in Nederland. Zijn partner is dan verhuisd naar België en verzoeker heeft haar voorbeeld gevolgd.*

2. - *Uit de bijgebrachte stukken (foto's en communicatie via de sociale media) kan zonder meer afgeleid worden dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar meer dan twee jaar kennen en hun relatie wel beantwoordt aan de criteria van art. 47/3 Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat in artikel 47/3 Vreemdelingenwet overigens niets bepaald wordt over de duur van een duurzame relatie. Artikel 47/3 Vreemdelingenwet wordt geschonden in de bestreden beslissing en de DVZ voegt voorwaarden toe aan de beslissing die niet voorzien en/of voorgeschreven zijn in de bewuste bepalingen in de Vreemdelingenwet.*

2.2. tweede middel: (...)”

1.- *Verzoeker herneemt de overwegingen in het eerste middel en benadrukt dat de redenen die in de bestreden beslissing zijn vermeld niet relevant en aanvaardbaar zijn. Verzoeker benadrukt verder dat*

- *hij bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft gekregen van een eventueel inreisverbod. laat staan dat het hem op een correcte manier is meegedeeld en hij evenmin kan controleren of een eventueel inreisverbod nog van kracht is, door wie en wanneer het is opgelegd,...*
- *er op geen enkele manier wordt aangetoond dat verzoeker veroordeeld is in Nederland. Zelfs voor zover verzoeker in Nederland veroordeeld zou zijn geweest, is niet aangetoond dat hij een mogelijk gevaar vormt in België*
- *onvoldoende is onderzocht en alleszins niet is gemotiveerd waarom er geen afhankelijkheidsverhouding zou zijn met zijn partner. Verzoeker en zijn partner kennen elkaar ondertussen al bijna drie jaar en zijn*

per definitie wel afhankelijk van elkaar. Onder meer wat het gezamenlijk verwerven van een inkomen en vooral het gezamenlijk dragen van de kosten betreft

2.- Verzoeker verwijst naar een arrest van uw Raad van 6 juni 2018 (nr. 204.918) waarin uitdrukkelijk werd bepaald dat moet kunnen worden nagekeken of de administratie zich op relevante en aanvaardbare redenen heeft gesteund. Voor zover dat niet kan worden nagekeken omdat specifieke informatie ontbreekt, wordt de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden.

3. derde middel: (...)

1. - Verzoeker put uit artikel 7 van de vermelde Richtlijn rechtstreeks een recht op een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een EU-onderdaan. In artikel 27.1 van dezelfde Richtlijn wordt een beperking van dat recht voorzien, maar in artikel 27.2. wordt uitdrukkelijk bepaald:

“De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen ...”

2. - De DVZ toont op geen enkele manier aan dat verzoeker effectief zou veroordeeld zijn en anno 2022 nog een actuele bedreiging zou vormen.

3. - Bovendien creëert een eventuele veroordeling, waarvan verondersteld mag worden dat ze in Nederland is uitgesproken (?), niet automatisch een effect in België. Verder wordt ook niet gemotiveerd of verzoeker door die ene veroordeling een actuele bedreiging zou vormen en wordt er geen toets gedaan naar een eventueel recidivegevaar.

4. - Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12:

“Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaan voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts terzake voorzover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard. waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang. waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. ”

5. - Verzoeker merkt tenslotte op dat een inreisverbod in Nederland, voor zover het nog van kracht zou zijn, niet automatisch uitwerking heeft in België. Alleszins kan verzoeker dat hic en mine onmogelijk controleren.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”* Deze bepaling verplicht de verwerende partij de juridische en feitelijke motieven uiteen te zetten waarop de beslissing steunt en dit op een afdoende wijze.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij gezinshereniging vroeg met haar aangehaalde feitelijke partner, A.N.D., van Nederlandse nationaliteit, dat overeenkomstig artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° het bestaan moeten bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie, waarbij zij toelicht dat de

verzoekende partij ter staving van haar aanvraag 10 ongedateerde zwart-wit foto's van zichzelf met de referentiepersoon heeft voorgelegd, evenals verklaringen van familie en vrienden en screenshots van whatsappgesprekken gaande van 17 januari 2022 tot 7 maart 2022, dat het duurzame karakter van de relatie wordt betwist, dat voor zover de verzoekende partij het duurzaam karakter van de relatie wenst aan te tonen aan de hand van de voorgelegde stukken, opgemerkt dient te worden dat het duurzame karakter van de liefdesrelatie niet kan blijken. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing concreet uiteen: *“De foto's zijn telkens zonder datum, waardoor niet kan worden vastgesteld wanneer de foto's genomen zijn. Ook is aan de hand van enkele foto's niet het duurzaam karakter van een liefdesrelatie af te leiden. Bij gebrek aan bijkomende informatie of stavingstukken is het evenmin duidelijk bij welke gelegenheid of in welke context ze werden genomen. Met betrekking tot de verklaringen die familie en vrienden hebben opgesteld, dienen deze verklaringen te worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijke noch op hun waarachtigheid worden getoetst, bij gebrek aan objectieve bewijsstukken. Wat betreft de whatsappgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon, deze zijn van na het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Gesprekken van voor de aanvraag gezinshereniging werden niet voorgelegd. Er wordt niet betwist dat betrokkenen elkaar kennen, doch of betrokkene en de referentiepersoon een duurzame liefdesrelatie onderhouden (...) voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is niet duidelijk. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd van over hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, sinds wanneer zij een relatie hebben en hoe deze sindsdien is verlopen en al dan niet is uitgegroeid tot een duurzame relatie.”*. De verwerende partij meent dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter. Concluderend wordt dan ook gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter. Dit volstaat om de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie te verkrijgen te schragen, daar artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat *“(d)e andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, (...) het bestaan (moeten) bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.”* (eigen onderlijnen). Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing er ook op wijst dat om de aanvraag in overweging te kunnen nemen de verzoekende partij toegang moet hebben tot het grondgebied, dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen er een recht op binnenkomst in België moet zijn, dat er geen geldig inreisverbod mag zijn, dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod, dat zij opgesloten werd in de gevangenis op 25 september 2020 uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met de dood tot gevolg zonder het oogmerk te doden, dat uit het administratief dossier voorts niet blijkt dat de verzoekende partij het inreisverbod van twee jaar, genomen door de Nederlandse autoriteiten, heeft gerespecteerd, dat het inreisverbod nog steeds van kracht is, dat zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is en zich bevindt onder artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en als zodanig in illegaal verblijf, dat overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, dat het louter bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging hiervoor, en zij vervolgens ook overgaat tot een afhankelijkheidsonderzoek alsook het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nagaat of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en in dit kader motiveert dat niet blijkt dat de betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen, doet geen afbreuk aan het determinerend motief dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter.

De verwerende partij stelt verder dat op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen, daar het legaal verblijf in België is verstreken en geeft tot slot nog weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert: *“Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is,*

is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond, noch is er sprake van een buitengewone afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon dat een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.”.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals ook vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar in België verblijvende Nederlandse partner in op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzaam relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

(...)”

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

3.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag 10 ongedateerde zwart-wit foto's van zichzelf met de referentiepersoon heeft voorgelegd, evenals verklaringen van familie en vrienden en screenshots van whatsappgesprekken gaande van 17 januari 2022 tot 7 maart 2022, dat het duurzame karakter van de relatie wordt betwist, dat voor zover de verzoekende partij het duurzaam karakter van de relatie wenst aan te tonen aan de hand van de voorgelegde stukken, opgemerkt dient te worden dat het duurzame karakter van de liefdesrelatie niet kan blijken. De verwerende partij zet in de bestreden beslissing concreet uiteen: *“De foto's zijn telkens zonder datum, waardoor niet kan worden vastgesteld wanneer de foto's genomen zijn. Ook is aan de hand van enkele foto's niet het duurzaam karakter van een liefdesrelatie af te leiden. Bij gebrek aan bijkomende informatie of stavingstukken is het evenmin duidelijk bij welke gelegenheid of in welke context ze werden genomen. Met betrekking tot de verklaringen die familie en vrienden hebben opgesteld, dienen deze verklaringen te worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijke noch op hun waarachtigheid*

worden getoetst, bij gebrek aan objectieve bewijsstukken. Wat betreft de whatsappgesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon, deze zijn van na het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Gesprekken van voor de aanvraag gezinshereniging werden niet voorgelegd. Er wordt niet betwist dat betrokkenen elkaar kennen, doch of betrokkene en de referentiepersoon een duurzame liefdesrelatie onderhouden (...) voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is niet duidelijk. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd van over hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, sinds wanneer zij een relatie hebben en hoe deze sindsdien is verlopen en al dan niet is uitgegroeid tot een duurzame relatie.”. De verwerende partij meent dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter.

Overeenkomstig artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet diende de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag het duurzaam karakter van haar partnerrelatie te bewijzen. Door louter te beweren dat zij en haar partner elkaar al sinds mei 2019 kennen en een tijd hebben samengewoond in Nederland en dat haar partner dan verhuisd is naar België en zij haar voorbeeld heeft gevolgd, betwist de verzoekende partij geenszins dat zij ter gelegenheid van haar aanvraag enkel de in de bestreden beslissing opgesomde stukken heeft voorgelegd en weerlegt zij geenszins voormelde motieven betreffende de voorgelegde stukken. Bovendien toont de verzoekende partij door deze loutere beweringen ook ter gelegenheid van het verzoekschrift het duurzaam karakter van de voorgehouden relatie niet aan.

Uit het betoog van de verzoekende partij dat uit de bijgebrachte stukken zonder meer kan afgeleid worden dat zij en de referentiepersoon elkaar meer dan twee jaar kennen en hun relatie wel beantwoordt aan de criteria van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat zij het oneens is met de voormelde motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt zij er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet niets bepaalt over de duur van een duurzame relatie kan zij gevolgd worden. Echter betreft de verwijzing naar de duur van de relatie een overtollig motief. Het weze immers herhaald dat het feit dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat de betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen, geen afbreuk doet aan de determinerende vaststelling dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter. De kritiek dat artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet niets bepaalt over de duur van een duurzame relatie, dat voormelde bepaling geschonden wordt en de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de beslissing die niet voorzien en/of voorgeschreven zijn in de bewuste bepaling van de Vreemdelingenwet, is aldus gericht tegen een overtollig motief en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5. Met haar betoog dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet en ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou voldoen aan de vereiste van dit artikel, dat nochtans in dat artikel alleen de definitie wordt gegeven van wie als andere familieleden van een burger van de Unie moeten worden beschouwd en verder verwezen wordt naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarin alleen wordt bepaald dat zij als derdelander-partner van een EU-onderdaan die EU-onderdaan kan begeleiden of zich bij haar voegen, dat andere voorwaarden niet worden vermeld, gaat de verzoekende partij duidelijk voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit afdoende blijkt dat de bestreden weigeringsbeslissing gegrond is op artikel 47/1, 1° *iuncto* artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en waar uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° het bestaan moeten bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen alsook het duurzaam karakter van die relatie, waarbij betreffende de voorgelegde stukken opgemerkt wordt dat het duurzame karakter van de liefdesrelatie niet kan blijken.

Door louter voor te houden dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou voldoen aan de vereiste van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, toont zij dit niet aan.

Waar zij meent dat artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, en bij uitbreiding artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, geschonden wordt daar in voornoemd artikel 40bis niet gesproken wordt over een inreisverbod en een strafrechtelijke veroordeling als mogelijke belemmering voor een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan, wijst de Raad erop dat ook de verwijzingen naar het inreisverbod en de strafbare feiten overtollige motieven betreffen. De Raad herhaalt dat het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erop wijst dat om de aanvraag in overweging te kunnen nemen de verzoekende partij toegang moet hebben tot het grondgebied, dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen er een

recht op binnenkomst in België moet zijn, dat er geen geldig inreisverbod mag zijn, dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod, dat zij opgesloten werd in de gevangenis op 25 september 2020 uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met de dood tot gevolg zonder het oogmerk te doden, dat uit het administratief dossier voorts niet blijkt dat de verzoekende partij het inreisverbod van twee jaar, genomen door de Nederlandse autoriteiten, heeft gerespecteerd, dat het inreisverbod nog steeds van kracht is, dat zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is, geen afbreuk doet aan de determinerende vaststelling dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter. De kritiek dat artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, en bij uitbreiding artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, geschonden wordt daar in voornoemd artikel 40bis niet gesproken wordt over een inreisverbod en een strafrechtelijke veroordeling als mogelijke belemmering voor een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan, is aldus gericht tegen overtollige motieven en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.6. De motieven in de bestreden weigeringsbeslissing dat om de aanvraag in overweging te kunnen nemen de verzoekende partij toegang moet hebben tot het grondgebied, dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen er een recht op binnenkomst in België moet zijn, dat er geen geldig inreisverbod mag zijn, dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod, dat zij opgesloten werd in de gevangenis op 25 september 2020 uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met de dood tot gevolg zonder het oogmerk te doden, dat uit het administratief dossier voorts niet blijkt dat de verzoekende partij het inreisverbod van twee jaar, genomen door de Nederlandse autoriteiten, heeft gerespecteerd, dat het inreisverbod nog steeds van kracht is, dat zij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgeheven noch geschorst is en zich bevindt onder artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en als zodanig in illegaal verblijf, dat overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, dat het louter bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging hiervoor, en de motieven betreffende het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek en de motieven waarbij de verwerende partij in de bestreden beslissing nagaat of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en in dit kader motiveert dat niet blijkt dat de betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen, betreffen overtollige motieven. Immers volstaat de vaststelling dat op grond van de voorgelegde stukken niet kan vastgesteld worden dat de betrokkenen een partnerrelatie hebben met een duurzaam en stabiel karakter, om de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, te schragen. De uiteenzettingen in het tweede middel – waar kritiek wordt geleverd op de verwijzing naar het inreisverbod, de veroordeling in Nederland en het gebrek aan afhankelijkheidsverhouding – en in het derde middel – waar kritiek wordt geleverd op de verwijzing naar de strafbare feiten en het inreisverbod – zijn aldus ook gericht tegen overtollige motieven. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de eventuele gegrondheid van kritiek op overtollige motieven niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

3.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar recht op verblijf rechtstreeks put uit artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG als partner van een EU-onderdaan gaat zij er aan voorbij dat zij een verblijfsaanvraag heeft ingediend als feitelijke partner van een EU-onderdaan, op grond van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Er moet worden vastgesteld dat artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, b) van de Richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013- 2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, § 19).

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij rechtstreeks een recht op een verblijf van meer dan drie maanden put uit artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG als *“de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan”*, gaat zij er aan voorbij dat het haar toekomt een aanvraag in te dienen teneinde het voldaan zijn aan de voorwaarden te laten vaststellen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Bovendien toont zij geenszins aan dat het zij en haar partner een *“overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap”* hebben afgesloten.

3.8. De verzoekende partij maakt aldus de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en het door haar aangevoerde beginsel niet aannemelijk.

3.9. De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER